

ПРЕКРАСНИЙ
КАПУСТЯНИЙ
БУКЕТ

— *Капуста?* — почувся голос позаду Бена.

Хлопець стояв біля бабусиноного надгробка на кладовищі. Вже минув рік відколи її не стало, і Бен саме вшановував її пам'ять чудовим букетом *капусти*.

Бен повернувся й побачив знайоме обличчя. Це Една, двоюрідна сестра бабусі. Він познайомився з нею минулої різдвяної пори на похороні, і вони нібито потоваришували. Тепер Бен раз на тиждень заходить до будинку для літніх, щоб побалакати (частенько — про бабусю) і полагодити сантехнічні негаразди, завдяки чому всі місцеві його дуже полюбили.

Една була зразковою літньою пані.



— Ой, доброго дня, Едно, — привітався Бен. — Що ви тут робите?

Літня пані тримала в руці одну червону троянду й сумно всміхалась.

— Ох, розумієш, любий, я раз на тиждень приходжу сюди, щоб покласти троянду на місце останнього спочинку мого померлого чоловіка. А чому ти приніс **капустяний букет**?

— Для бабусі. Вона її дуже любила.

Една розчулилась.

— О, так. Я пам'ятаю, як чула голос капусти щоразу, коли твоя бабуся приходила на чай.

— **Капуста** не розмовляє!

— Ні, але я маю на увазі звуки, що виривалися з-під твоєї бабусі після того, як вона її поїла. Наче...

— Качине крякання! — вигукнув Бен.

— Оце дуже точно, любий!

— **КРЯК! КРЯК! КРЯК!** — повторював він, поки вони тупали стежкою, випускаючи по кряку на кожен крок.

Обоє зареготали.

— **ХАХАХА!**

Беновою щокою збігла сльозинка. Він точно не знав, радісна це сльозинка чи сумна. Швидше за все, і така, і така водночас. Бен дуже сумував, коли

бабусі не стало. Попри різницю у віці вона була йому найближчою в родині. Коли вона померла, Бену здалося, ніби планета перестала обертатися. Але ж ні, не перестала. Все відбувалося як зазвичай. Бен мусив щодня робити речі на кшталт:

чистити зуби...

ходити до школи...

митися...

робити домашні завдання...

і читати тижневик «**САНТЕХНІКА**».

Але він постійно відчував свою втрату. Ніби разом з бабусяю зникла частина його самого.

— Не знаю, чому це я плачу, — сказав він, шморгнувши носом.

Една витягла з рукава серветку й утерла нею Бенові очі.

— Бо ти любив її. Сум — це ціна, яку люди платять за любов. А ти ж бо був їй миліший за зіницю ока! Вона тебе обожнювала, Бене. Постійно про тебе говорила!

Хлопець підвів очі до неба.

— А бабуся зараз дивиться на нас?

— Я впевнена, що так, — відповіла Една. — І дуже пишається тим, яким ти хорошим ростеш хлопцем, як навідуєш мене і дбаєш про сантехніку.

— Бабуся була дуже незвичайна пані. Не така собі типова бабця. Вона була моєю...

Бен завагався. Він мало не сказав «бабусею-бандиткою»!

— Твоєю ким? — спитала Една.



— Ніким, — пробурмотів Бен. Він мусив берегти бабусину таємницю. Навіть від її подруги Едни. Більше ніхто не знав про бабусине таємне життя міжнародної крадійки коштовностей, що працювала під псевдонімом **Чорний Кіт**. Тобто ніхто, крім *Її Величності королеви*, яка застала їх, коли вони намагалися викрасти в неї *коштовності Корони* тієї доленосної ночі в лондонському Тауері.

— Ти щось хотів мені сказати, любий...

— Можливо, іншим разом, — відповів Бен. — Я заскочу навідати вас у неділю, як завжди.

— Я підготую «Скрабл»! І не забудь **м'ятні льодяники**.

— Не забуду!

Една всміхнулася йому вслід й помахала рукою. Потім поклала троянду на могилу свого чоловіка. Тієї миті Бен помітив **чорну** кішку, що вийшла з-за бабусиноного надгробка.

Вона рухалась, наче пантера. Кішка повернула голову, глянула прямо на хлопчика і нявкнула.

— НЯУ!

Бен повернувся назад, щоб її погладити, але вона зникла так само швидко, як і з'явилась. Кішка скочила на кам'яний мур, що оточував кладовище.

А тоді ще один стрибок
і чорне створіння
зникло.

